

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/61/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8615201961
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8615201961.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Jany Burešovej, v spore žalobcu Štátny fond rozvoja bývania, Lamačská cesta 8, 933 04 Bratislava, IČO: 31 749 542, zastúpeného spoločnosťou AENEA Legal s.r.o., so sídlom Jozefská 3, 811 06 Bratislava, IČO: 35 951 125, proti žalovaným 1./ X. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, XXX XX D. a 2./ B. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, XXX XX D., o zaplatenie 6.938,52 eura s príslušenstvom, takto o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 8C/116/2015-106 zo dňa 29.03.2016

rozhodol:

Odmieťa odvolanie voči I. a II. výroku rozsudku, t.j. výroku, ktorým súd prvej inštancie konanie v časti zastavil a výroku vyhovujúcemu.

Zrušuje rozsudok vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy prevyšujúcej istinu 6.938,52 eura spolu so zmluvným úrokom vo výške 180,47 eura, úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 6.938,52 eura od 13.03.2015 do zaplatenia a zmluvnej pokuty vo výške 442,14 eura zastavil, výrokom II. uložil žalovaným v 1/ a 2/ rade povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 1.789,47 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 2.296,43 Eur od 13.03.2015 do 15.04.2015, 8,05% ročne zo sumy 2.251,15 Eur od 16.04.2015 do 14.05.2015, 8,05% ročne zo sumy 2.205,87 Eur od 15.05.2015 do 25.05.2015, 8,05% ročne zo sumy 2.160,59 Eur od 26.05.2015 do 13.07.2015, 8,05% ročne zo sumy 2.115,31 Eur od 14.07.2015 do 10.08.2015, 8,05% ročne zo sumy 2.070,03 Eur od 11.08.2015 do 11.09.2015, 8,05% ročne zo sumy 2.024,75 Eur od 12.09.2015 do 15.10.2015 a 8,05% ročne zo sumy 1.979,47 Eur od 16.10.2015 do zaplatenia a to všetko v splátkach vo výške 95,- eur mesačne splatných počnúc právoplatnosťou rozsudku vždy k 15. dňu v mesiaci s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhému žalovanému a omeškaniím čo i len jednej splátky sa stane splatným celý dlh. Výrokom III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrokom IV. o trovách konania rozhodol tak, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov konania nepriznal. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou, súdu podanou dňa 22.04.2015 domáhal toho, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť mu sumu 6.938,52 eura spolu so zmluvným úrokom vo výške 199,65 eura, s úrokmi z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 6.938,52 eura od 03.04.2015 do zaplatenia a zmluvnej pokuty vo výške 713,82 eura, žiadajúc taktiež, aby súd žalovaným uložil nahradiť mu trovy s konaním mu vzniknuté. V žalobe bolo uvedené, že žalobca so

žalovanými uzavrel dňa 09.08.2000 Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 711/186/2000, na základe ktorej im bola poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 9.958,18 eura (300.000,- Sk) s dobou splatnosti 30 rokov. Úver mali splatiť pri základnej úrokovej sadzbe 3,6% formou mesačných splátok po 45,28 eura. Žalovaní boli ku dňu 25.02.2015 v omeškaní so zaplatením 9 mesačných splátok v sume 407,52 eura, opakovane boli vyzývaní písomnými upomienkami na zaplatenie. 09.03.2015 v zmysle článku VIII. odsek 8.4 zmluvy žalobca odstúpil od zmluvy, čím sa stal splatným celý dlh. Zmluvnú pokutu žalobca uplatnil s poukazom na znenie článku VIII. ods. 8.5 Zmluvy vo výške 10% z dlžnej sumy. Žalovaní sa do omeškania s úhradou sumy 7.164,27 eura sa dostali ku dňu 02.04.2015, a preto si od 03.04.2015 uplatnil aj úrok z omeškania v zmysle § 3 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 vo výške 8,05%. Žalobca dodatočne svoj nárok upresnil tak, že úroky z omeškania uplatňuje si od 13.03.2015 zdôrazňujúc, že nárok, ktorý bol uplatnený žalobou, nie je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, keďže je štátnym účelovým fondom zriadeným na financovanie priorít štátnej bytovej politiky a nie za účelom dosahovania zisku. Podaním z 21.03.2016 žalobca vzal žalobu späť v časti o zaplatenie sumy prevyšujúcej istinu 6.938,52 eura spolu so zmluvným úrokom 180,47 eura, úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 6.938,52 eura od 13.03.2015 do zaplatenia a v časti zmluvnej pokuty 442,14 eura, nakoľko po podaní žaloby zo strany žalovaných došlo k čiastočným plneniam.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané tvrdenia žalobcu o vzniku záväzkového vzťahu opísaného v žalobe. Pokiaľ mal žalobca za to, že nárok uplatnený žalobou nie je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, mal súd prvej inštancie za to, že ide o zmluvu spotrebiteľskú, nakoľko podľa čl. 2 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách predajca alebo dodávateľ znamená akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to, či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva. Podľa súdu táto smernica platí tiež pre obchody, podnikanie alebo povolanie verejného charakteru. Zmluva, ktorú žalobca so žalovaným uzavrel, je zmluvou spotrebiteľskou, kde žalobca, dodávateľ finančných služieb verejného charakteru vystupuje v pozícii dodávateľa a žalovaní (nepodnikatelia) v pozícii spotrebiteľov. Poukázal a názor vyplývajúci z rozsudku Krajského súdu v Prešove vo veci vedenej pod sp. zn. 1Co 278/2014 a na názory vyplývajúce z právnickej literatúry. Nakoľko žalobca od zmluvy odstúpil, dôsledky jeho úkonu posúdil podľa § 48 Občianskeho zákonníka majúci za to, že zmluva sa v dôsledku odstúpenia zrušila s účinkami od začiatku (ex tunc). Na tom nič nemení ani znenie čl. VIII. bod 3 zmluvy, podľa ktorého má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť a požadovať okamžité vrátenie celého zostatku úveru vrátane prislúchajúceho úroku, pretože toto znenie bolo naformulované žalobcom vo formulárovej spotrebiteľskej zmluve. Ide o znenie pre spotrebiteľa nevýhodnejšie v porovnaní s úpravou v Občianskom zákonníku. Názor žalobcu spočívajúci v tom, že účinky odstúpenia mali sa posúdiť podľa Obchodného zákonníka, mal za nesprávny. Poukázal na znenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné od 01.04.2015, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Nárok uplatnený žalobou mal preto za nárok z bezdôvodného obohatenia, keďže žalobca poskytol žalovaným sumu 9.958,18 eura a žalovaní žalobcovi zaplatili v splátkach 7.761,75 eura a po podaní žaloby 316,96 eura, uložil žalovaným zaplatiť sumu 1.979,47 eura. Zaplatenie dlhu umožnil im v splátkach na základe žiadosti žalovaných. Žalovaným uložil taktiež zaplatiť úrok z omeškania, nakoľko s plnením svojho záväzku sa dostali do omeškania. Pred rozhodnutím o uložení povinnosti žalovaným zaplatiť žalobcovi sumu 1.979,47 eura s prísl. rozhodol o zastavení konania v časti v súlade s dispozičným úkonom žalobcu realizovaným pred začatím pojednávania.

Pri právnom posúdení vychádzal súd prvej inštancie z ustanovení Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1 a 2, § 48 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 457, § 517 ods. 2 a z ust. § 10c a § 3 ods. 1 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 87/1992 Z.z.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 142 ods. 2 v spojení s § 146 ods. 2 a § 151 ods. 1 O.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a to proti I., II. aj III. výroku rozsudku majúci za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalobcu úver poskytnutý žalovaným zo strany žalobcu nie je možné považovať za spotrebiteľský a zmluvu nie je možné považovať za spotrebiteľskú. To, že žalobca neposkytol žalovaným spotrebiteľský úver a že nejde o spotrebiteľskú zmluvu, vyplýva z právnej úpravy. Podľa žalobcu medzi základné atribúty posúdenia zmluvného vzťahu patrí identifikácia zmluvných strán a ich následná analýza, či zmluvná strana spĺňa všetky pojmové znaky konkrétneho zmluvného vzťahu. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej

alebo podnikateľskej činnosti. Podnikaním sa podľa § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. Žalobca však v právnych vzťahov nekoná samostatne, spravovaný je Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, čo vyplýva zo Zákona o štátnom fonde rozvoja bývaní. Je účelovým fondom, ktorý bol zriadený na plnenie osobitných úloh štátu, t.j. financovanie priorít štátnej bytovej politiky schválených Vládou Slovenskej republiky pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu. Prostriedky fondu možno použiť len na štátnu podporu poskytovanú na účel uskutočnenia pomoci štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu a výdavky súvisiace s činnosťou fondu, čiže nedochádza k rozdeleniu zisku ako je to obvykle pri obchodných spoločnostiach. Žalobca je viazaný zákonom a jeho prostriedky môže použiť výlučne na účely vyplývajúce zo zákona. Žalobca žalovaným poskytol úver pri úrokovej sadzbe 3,6 % s lehotou splatnosti 30 rokov. V rozhodnom čase banky poskytovali porovnateľné úvery pri základnej úrokovej sadzby medzi 10 - 13 %. Z uvedenej skutočnosti vyplýva aj to, že činnosť, ktorú žalobca vykonáva, nemožno kvalifikovať ako obchodnú alebo podnikateľskú, nakoľko nespĺňa všetky taxatívne vymedzené pojmové znaky. Zmluva, ktorá bola medzi žalobcom a žalovanými uzatvorená, je zmluvou, na ktorú sa vzťahuje Obchodný zákonník. Ide o absolútny obchodný záväzkový vzťah. Ustanovenia § 261 ods. 6, ako aj ust. § 263 Obchodného zákonníka sú kogentnými, zmluvné strany ich v právnom vzťahu vylúčiť nemôžu. Žalobca uviedol, že nie je možné stotožniť sa s argumentáciou súdu prvej inštancie, že v dôsledku odstúpenia od zmluvy má nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vzťah založený medzi žalobcom a žalovaným je obchodnoprávnym a dôsledky odstúpenia od úverovej zmluvy je preto potrebné posúdiť podľa ustanovení Obchodného zákonníka, § 505, § 506, § 507. Žalobca namietal aj správnosť rozhodnutia o náhrade trov konania. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vychádzajúc z ust. § 470 ods. 1 a ods. 2 veta prvá CSP, podľa ktorého, ak nie je uvedené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru o existencii dôvodu, pre ktorý bolo potrebné odmietnuť odvolanie voči prvému a druhému výroku rozsudku, a k existencii dôvodu, pre ktorý bolo potrebné rozsudok v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušiť.

5. Súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti zastavil, realizujúc tak v dôsledku dispozičného úkonu žalobcu, výrokom II. žalovaným uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu výrokom kvantifikovanú, z čoho vyplýva, že k zastaveniu konania v časti došlo v súlade s vôľou žalobcu a vyhovujúcim výrokom žalobcovi nebola spôsobená žiadna ujma. Z povahy odvolania ako riadneho opravného prostriedku vyplýva, že odvolanie môže podať len tá strana sporu, ktorej nebolo rozhodnutím súdu vyhovené, prípadne tá strana, ktorej bola rozhodnutím súdu spôsobená na jej právach určitá ujma. Ak bolo späťvzatím žaloby v časti vyhovené požiadavke žalobcu a ak bolo žalobe čiastočne vyhovené, znamená to, že nie je daná subjektívna legitímácia strany sporu, v konkrétnom prípade žalobcu, k podaniu odvolania, preto odvolací súd odvolanie voči výroku I. a II. odmietol. V čase podania odvolania tento záver vyplýval z ust. § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p., v súčasnosti ide o úpravu vyplývajúcu z ust. § 386 písm. p/ CSP.

6. Čo sa týka výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, žalobca namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pod nesprávnym právnym posúdením treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne, alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

7. Podstatnou odvolacou argumentáciou žalobcu bola argumentácia spočívajúca v tvrdení toho, že súd prvej inštancie pochybil, pokiaľ zmluvu, nároky z ktorej boli predmetom konania, mal za zmluvu spotrebiteľskú.

Ako z listín zo spisu vyplýva, žalobca, v záujme vylúčenia právnych pochybností už v priebehu konania poukázal na to, že vzťah, na základe ktorého boli žalovaným poskytnuté peňažné prostriedky, nemožno považovať za spotrebiteľský a zmluvu o poskytnutí podpory za zmluvu spotrebiteľskú (čl. 33 spisu).

S týmto tvrdením žalobcu sa súd prvej inštancie vysporiadal len odkazom na názory vyplývajúce z právnickej literatúry a rozsudku Krajského súdu v Prešove vyhláseného vo veci vedenej pod sp. zn. 1Co/278/2014 dňa 11.03.2015 majúci za to, že žalobca má status subjektu zodpovedajúceho zneniu čl. 2 Smernice Rady 93/13/EHS. Konštatoval, že žalobca je dodávateľom finančných služieb verejného charakteru a zmluva, ktorú so žalovanými uzavrel, je preto zmluvou spotrebiteľskou.

8. Odvolací súd záver o spotrebiteľskom charaktere zmluvy nepovažuje za presvedčivý a dôvody, na základe ktorých k predmetnému záveru súd prvej inštancie dospel, považuje za nepreskúmateľné.

To, či sa jedná o záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru, možno zistiť analyzovaním viacerých rozlišovacích znakov, ktoré vzťah definujú. Medzi tieto znaky patrí povaha subjektov konkrétneho právneho vzťahu, aj dôvod vzniku záväzkového vzťahu.

Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú spotrebiteľ uzatvára s dodávateľom. Dodávateľom je taká osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti (§ 51 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka). V právnom poriadku Slovenskej republiky nie je výslovná definícia pojmu obchodná alebo podnikateľská činnosť v zmysle činnosti, ktorá určitý subjekt ako jednu zo strán záväzkového vzťahu, pokiaľ má ísť o spotrebiteľský záväzkový vzťah, charakterizuje.

9. Z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci 14/83 z 10.04.1984 Sabine Von Colson a Elisabeth Kamann / Land Nordrhein-Westfalen vyplýva, že orgán aplikujúci vnútroštátnu normu, v ktorej je implementovaná smernica, musí príslušné ustanovenie vykladať v súlade s textom a účelom smernice.

10. Podľa čl. 2 bod c/ Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1983 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, „predajca alebo dodávateľ“ znamená akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná za účelom vzťahujúcim sa k jeho obchodu alebo podnikaniu alebo profesii bez ohľadu na to, či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva. Účel smernice je zistiteľný z jej preambuly. Z preambuly okrem iného vyplýva, že bola prijatá ako opatrenie zamerané na postupné vytvorenie vnútorného trhu, bude tým stimulovaná súťaž.

11. Z napadnutého rozsudku nevyplýva, že by súd prvej inštancie realizoval výklad pojmu dodávateľ v súlade s textom a účelom Smernice 93/13/EHS, normy, v súlade s ktorou má byť interpretovaný vnútorný právny predpis. Z dôvodov rozsudku nie je zrejmé či, vychádzajúc z účelu smernice, postavenie žalobcu v záväzkovom vzťahu zodpovedá postaveniu dodávateľa. Súd prvej inštancie za postačujúce mal (ako vyplýva zo zvýrazneného textu - strana 7 rozsudku) to, že žalobca je dodávateľom, keďže je akoukoľvek právnickou osobou, nie je podstatná forma jej vlastníctva, smernica platí tiež pre obchody, podnikanie alebo povolania verejného charakteru.

Odhliadnuc od toho, že Smernica v čl. 2 bod c/ nemá súdom prvej inštancie uvedenú formuláciu, že „platí tiež pre obchody, podnikanie alebo povolania verejného charakteru“, a to ani v inej ako slovenskej jazykovej mutácii, je tam len odkaz na verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva, je potrebné zdôrazniť, že musí ísť predovšetkým o zmluvy podliehajúce smernici, v ktorých je dodávateľ stranou zmluvy.

Účelom smernice okrem iného je, ako už bolo uvedené, prijatie opatrení na vytvorenie vnútorného trhu, stimuláciu súťaže.

Podľa čl. 169 bod 1 a 2 písm. a/ Zmluvy o fungovaní Európskej únie, únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa prispieva k dosiahnutiu tohto cieľa prostredníctvom opatrení prijatých podľa čl. 114 v kontexte zavŕšenia tvorby vnútorného trhu.

Vnútorný trh je oblasťou vnútorných hraníc, v rámci ktorej je zaručený voľný pohyb tovaru, osôb, služieb a kapitálu. Ide o tzv. štyri základné slobody vnútorného trhu.

Zo Zákona č. 124/1996 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania v znení účinnom v čase vzniku záväzkového vzťahu medzi stranami sporu vyplýva, že Štátny fond rozvoja bývania je účelovým fondom, prostredníctvom ktorého sa uskutočňuje štátna pomoc pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu (§ 1 ods. 1), pričom žiadateľom o podporu môže byť len fyzická osoba, ktorá je občanom Slovenskej

republiky a má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt, alebo právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky (§ 7).

12. Štátny fond rozvoja bývania teda poskytuje podporu subjektom v zákone definovaným, čím sa realizuje podpora štátu v oblasti bytovej politiky. Je otázne, či je štátna podpora v oblasti bytovej politiky nástrojom stimulujúcim súťaž a vytvárajúcim vnútorný trh Európskej únie tak, ako to má na zreteli Smernica Rady 93/13/EHS, odvolaciemu súdu sa to tak nejaví, bytová politika má totiž v systéme Európskej únie autonómne postavenie. Sú to jednotlivé členské štáty, ktoré uplatňujú rôzne ekonomické nástroje na podporu rozvoja bývania. Súd prvej inštancie sa týmito súvislosťami vôbec nezaoberal, čím svoje rozhodnutie zaťažil vadou, dôsledkom ktorej je odňatie práva na spravodlivý proces, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. V priebehu konania sa súd prvej inštancie vysporiada s výhradami odvolacieho súdu uvedenými v dôvodoch, pre ktoré bol rozsudok v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušený, jednoznačne vyhodnotí, vychádzajúc z účelu v čase vzniku záväzkového vzťahu platného zákona upravujúceho poskytovanie podpory Štátnym fondom rozvoja bývania a účelu Smernice 93/13/EHS, či žalobca je alebo nie je subjektom majúcim status dodávateľa, či je subjektom záväzkového vzťahu spotrebiteľského charakteru, či zmluva, na základe ktorej bola žalovaným poskytnutá podpora, je zmluvou spotrebiteľskou. Ak dospeje k záveru o tom, že žalobca je dodávateľom v spotrebiteľskom záväzkovom vzťahu, tento záver dôsledne zdôvodní. V takom prípade sa ústavne súladnou interpretáciou vysporiada aj vzhľadom na vlastné tvrdenie o potrebe aplikácie ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015 s tým, či zákon, ktorým bolo znenie § 52 ods. 2 (tretia veta) do Občianskeho zákonníka zavedené (zákonom č. 102/2014 Z.z.) dáva v intertemporálnych ustanoveniach odpoveď na možnú kolíziu novej a starej hmotnoprávnej úpravy k ust. § 52 ods. 2 tretia veta. Pokiaľ dospeje k záveru, že nárok uplatnený žalobou nie je nárokom zo spotrebiteľského právneho vzťahu, rozhodne o tej časti žaloby, ktorú zamietol podľa obsahu zmluvne upravených práv a povinností a právnej úpravy, ktorá má byť na daný právny vzťah aplikovaná. Vysporiada sa taktiež so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní vo vzťahu k zamietanému výroku rozsudku.

14. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne taktiež o trovách celého konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.